

Kniha Daniel — sto padesát osm

Odhalení vidění: Pochopení dnů smutku v Danielovi

Jeff Pippenger

2024-03-25

Ve třetím roce vlády Kýra, krále perského, bylo Danielovi, který byl nazýván Beltešasar, zjeveno slovo; a to slovo bylo pravdivé, ale stanovený čas byl dlouhý; i porozuměl tomu slovu a měl porozumění vidění. V oněch dnech jsem já, Daniel, truchlil po celé tři týdny. Nejedl jsem vybraný chléb, maso ani víno nevešlo do mých úst, ani jsem se vůbec nepomazal, dokud se nenaplnily celé tři týdny. A dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl na břehu veliké řeky, totiž Chiddekelu. Daniel 10,1–4.

Během symbolických tří a půl dne ze Zjevení, kapitoly jedenácté, kdy dva svědkové leží mrtví na ulici, je Beltesazarovi zjevena jedna „věc“. Již dříve porozuměl „vidění“ (mareh), neboť v deváté kapitole již přišel Gabriel a dal mu porozumění tomu vidění.

Ano, když jsem ještě mluvil v modlitbě, tehdy se mne kolem času večerní oběti dotkl muž Gabriel, jehož jsem viděl na počátku ve vidění, přiletěv velmi rychle. I poučil mne, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti dal dovednost a porozumění. Na počátku tvých úpěnlivých proseb vyšlo slovo, a já jsem přišel, abych ti je oznámil; neboť jsi velmi milovaný. Proto porozuměj té věci a zvaž to vidění. Daniel 9,21–23.

„Muž Gabriel, jehož“ Daniel „viděl na počátku ve vidění“, odkazuje na „chazón“, vidění prorockých dějin, což se vztahovalo k tomu, jak Gabriel Danielovi v osmé kapitole vykládal vidění o královstvích biblického prorocství. Avšak „vidění“, které měl Daniel pak v deváté kapitole uvážit, bylo „mareh“, vidění zjevení. Gabriel pak Danielovi podává historický rozklad prorocství o dvou tisících třech stech letech.

Devátá kapitola se naplnila v prvním roce Dareia. Když Beltešasar uvádí, že „porozuměl vidění“ ve „třetím roce Kýra“, rozuměl vidění „mareh“ již dva roky. To, čemu Beltešasar v „oněch dnech“ zármutku porozuměl, byla „věc“, totiž hebrejské slovo „dabar“, a byla dlouhá, neboť ustanovený čas činil dva tisíce pět set dvacet let.

Daniel již některé aspekty oné „věci“ chápal, neboť v deváté kapitole vykonával modlitbu podle Leviticus dvacet šest, a to je modlitba oné „věci“. Během jednadvaceti dnů truchlení se rozmnožilo světlo o „sedmi časech“, jimž Beltesazzar porozuměl, a toto rozmnožení světla o „sedmi časech“ během dnů truchlení předobrazovalo rozmnožení světla o „sedmi časech“ v roce 1856. Millerité také již dříve znali „sedm časů“, neboť je hlásali, avšak bylo přidáno další světlo, které je mělo vyzkoušet právě v tom bodě jejich dějin, kdy přešli z filadelfského do laodicejského hnutí.

Dny Belšasarova truchlení jsou paralelou k prorockým dějinám doby, kdy filadelfské hnutí přešlo roku 1856 v laodicejské hnutí a poté roku 1863 v laodicejskou adventistickou církev. Dějiny Belšasarovy i mileritské, pokud jde o vzrůstající světlo o „sedmi časech“, jsou v souladu s přechodem laodicejského hnutí třetího anděla k filadelfskému hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc a se dny

truchlení, které nastávají během prodlevy, kdy mělo být zjeveno vzrůstající světlo o „sedmi časech“.

Belšasar představuje jak posla, tak i hnutí. Ve dnech svého zármutku má posel porozumět „věci“, kterou je Pravda, a poté má „věc“ předložit hnutí, když Michael v roce 2023 vzkřísí dva svědky.

Hebrejské slovo „mareh“ (vidění zjevení Kristovy podoby), o němž je v prvním verši řečeno, že mu Daniel rozuměl, se v Danielově posledním vidění vyskytuje čtyřikrát. Dvakrát je přeloženo jako „vidění“ a dvakrát jako „podoba“. Když Daniel toto slovo užívá poprvé v prvním verši, označuje tím, že porozuměl „vidění“, avšak další tři odkazy ukazují na to, že Daniel vidění zakoušel. V šestém verši byla Kristova tvář „jako ‚podoba‘ blesku“.

Dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl při břehu veliké řeky, totiž Chiddekelu, pozdvihl jsem své oči a pohlédl, a hle, jakýsi muž oděný v lněném rouchu, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfazu. Jeho tělo bylo jako chryzolit, jeho tvář jako vzhled blesku, jeho oči jako ohnivé pochodně, jeho paže i jeho nohy barvou jako leštěný bronz a hlas jeho slov jako hlas zástupu. A já, Daniel, jsem sám viděl to vidění; muži, kteří byli se mnou, to vidění neviděli, avšak padla na ně veliká hrůza, takže utekli a skryli se. I zůstal jsem sám a viděl jsem toto veliké vidění, ale nezůstala ve mně žádná síla; neboť má svěžest se ve mně proměnila v porušenost a nezachoval jsem žádnou sílu. Daniel 10,4–8.

Existuje ještě jiné hebrejské slovo překládáné jako „vidění“, jímž se budeme zabývat poté, co vyložíme některé charakteristiky hebrejského slova „mareh“. V předchozích verších je slovem „vzezření“, totiž hebrejským slovem „mareh“. Totéž slovo je v šestnáctém verši přeloženo jako „vidění“. V šestnáctém verši Daniela zarmoutilo vidění Krista.

A hle, dotkla se mých rtů jakási postava podobná synům lidským; tehdy jsem otevřel ústa, promluvil a řekl tomu, který stál přede mnou: Ach, pane můj, pro to vidění se na mne obrátily mé bolesti a nezachovala se ve mně žádná síla. Daniel 10:16.

Hebrejské slovo přeložené jako „bolesti“ znamená závěs a „vidění“ Kristova zjevení, které Daniel spatřil v tomto verši, se obrátilo na závěsu. „Závěs“ v proroctví představuje bod obratu.

„Z dějin minulosti je třeba se poučit; a pozornost je k nim obrácena, aby všichni porozuměli, že Bůh nyní působí podle týchž zásad, podle jakých působil vždy. Jeho ruka je patrná v Jeho díle i mezi národy nyní právě tak, jako tomu bylo od chvíle, kdy bylo evangelium poprvé zvěstováno Adamovi v Eden.“

„Jsou období, která představují zvrtné body v dějinách národů i církve. V Boží prozřetelnosti, když tyto různé krize přicházejí, je dáno světlo pro danou dobu. Je-li přijato, nastává duchovní pokrok; je-li odmítnuto, následuje duchovní úpadek a ztroskotání. Pán ve svém slově objasnil útočné dílo evangelia, jak bylo vykonáváno v minulosti a jak bude vykonáváno v budoucnosti, až k závěrečnému zápasu, kdy satanské mocnosti vykonají svůj poslední podivuhodný pohyb.“ Bible Echo, 26. srpna 1895.

Šestnáctý verš představuje bod obratu v dějinách, které Balthazar zobrazuje. Je bodem obratu jak pro republikánský roh (národ), tak pro protestantský roh (církve). Představuje krizi a představuje

místo, kde je pro tyto dějiny dáno zvláštní světlo. Bod obratu pro Daniela nastal tehdy, když se ho „dotkli“, podruhé ze tří případů. Daniela se dotkli třikrát a podruhé, když se ho dotkli, to byl pro Daniela bod obratu; a tento bod obratu byl druhým ze tří případů, kdy Daniel viděl vidění „mareh“.

A hle, bytost podobná synům lidským se dotkla mých rtů; tehdy jsem otevřel ústa, promluvil a řekl tomu, který stál přede mnou: Pane můj, pro to vidění se na mne obrátily mé bolesti a nezachoval jsem žádnou sílu. Daniel 10,16.

K třem dotykům se brzy vrátíme. Prvním ze čtyř případů, kdy Daniel užívá slovo „mareh“, je jeho svědectví, že porozuměl vidění, a poslední tři odkazy označují jeho zkušenost, když skutečně spatřil zjev. Potřetí označuje vidění onoho zjevu v osmnáctém verši, kde je potřetí dotčen.

Potom znovu přišel a dotkl se mne kdosi podobný člověku a posílil mne. Daniel 10,18.

Při druhém dotyku ve verši šestnáctém, který je druhým odkazem na vidění „marah“, jeho síla mizí, avšak při třetím dotyku je jeho síla obnovena. Ve verších deset, šestnáct a osmnáct je Daniel dotýkán. Ve verši šestém Daniel spatřuje zjevení Krista a poté Gabriela a ve verši desátém se Gabriel Daniela dotýká poprvé.

I pozdvihl jsem své oči a pohleděl, a hle, jakýsi muž oděný v lněném rouchu, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfaz. Jeho tělo pak bylo jako chrysolit, jeho tvář jako zjev blesku, jeho oči jako ohnivé pochodně, jeho paže i jeho nohy jako lesk leštěného bronzu a hlas jeho slov jako hlas zástupu. A já, Daniel, jsem to vidění viděl sám; muži, kteří byli se mnou, to vidění neviděli, avšak padlo na ně veliké chvění, takže utekli a skryli se. I zůstal jsem sám a spatřil jsem toto veliké vidění, avšak nezůstala ve mně žádná síla; neboť má sličnost se ve mně proměnila v porušenost a neuchoval jsem si žádnou sílu.

Ale slyšel jsem hlas jeho slov; a když jsem uslyšel hlas jeho slov, upadl jsem na tvář do hlubokého spánku, tváří k zemi. A hle, dotkla se mne ruka a postavila mne na kolena a na dlaně mých rukou. I řekl mi: Danieli, muži velmi milý, porozuměj slovům, která k tobě mluvím, a postav se na své místo; neboť nyní jsem poslán k tobě. A když ke mně promluvil toto slovo, vstal jsem s třesením. Tehdy mi řekl: Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy jsi přiložil své srdce k tomu, abys porozuměl a pokořoval se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem přišel pro tvá slova. Ale kníže království perského stálo proti mně po jedenadvacet dní; ale hle, Michael, jeden z předních knížat, přišel mi na pomoc, a já jsem tam zůstal u králů perských. Nyní jsem přišel, abych ti dal porozumět tomu, co potká tvůj lid v posledních dnech; neboť vidění se vztahuje ještě k mnohým dnům. Daniel 10,5–14.

Potom je v šestnáctém verši Daniel podruhé dotčen, když spatří vidění Krista.

Když ke mně promluvil taková slova, obrátil jsem tvář k zemi a oněměl jsem. A hle, cosi podobného synům lidským se dotklo mých rtů; tehdy jsem otevřel ústa, promluvil jsem a řekl tomu, který stál přede mnou: Pane můj, pro to vidění na mne přišly mé bolesti a nezůstala ve mně žádná síla. Neboť jak by mohl služebník tohoto mého pána mluvit s tímto mým pánem? Vždyť pokud jde o mne, ihned ve mně nezůstalo síly a ani dech ve mně nezůstal. Daniel 10,15–17.

Poté je Daniel potřetí dotčen při zjevení Gabriela, nikoli Krista.

Tu se mne opět dotkl někdo, kdo vypadal jako člověk, a posílil mne. I řekl: Neboj se, muži velmi milovaný, pokoj tobě; buď silný, ano, buď silný. A když ke mně promluvil, byl jsem posílen a řekl jsem: Ať můj pán mluví, neboť jsi mne posílil. I řekl: Víš, proč jsem k tobě přišel? Nyní se vrátím, abych bojoval s knížetem Persie; a až odejdu, hle, přijde kníže Řecka. Ale oznámím ti, co je zapsáno v knize pravdy; a není nikoho, kdo by se mnou v těchto věcech pevně stál, kromě Michaela, vašeho knížete. Daniel 10,18–21.

Daniel se třikrát dotýká, a poprvé i potřetí se ho dotýká anděl Gabriel. Podruhé, když se ho někdo dotýká, je to Kristus. Daniel použil totéž hebrejské slovo čtyřikrát, avšak při prvním z těchto čtyř použití, v prvním verši, uváděl, že porozuměl „vidění“. Porozumět pravdě je důležité, avšak není to totéž jako pravdu zakusit, jak tomu bylo v ostatních třech případech.

Když se Danielovy dny smutku završily, bylo mu dáno prožít vidění, jemuž již rozuměl ještě předtím, než dny jeho smutku skončily. Toto prožití se skládá ze tří kroků, znázorněných třemi doteky. První i poslední dotek vykonal Gabriel a prostřední dotek vykonal Kristus. První a poslední dotek byly prvním a posledním písmenem hebrejské abecedy. V onom druhém kroku Daniel rozpoznává svůj stav jako vzpurného hříšníka ve vztahu ke svému Pánu, a proto prostřední dotek představuje vzpouru, jak ji znázorňuje třinácté písmeno hebrejské abecedy.

„Petr však nyní nedbal ani na loď, ani na náklad. Tento zázrak pro něj více než kterýkoli jiný, jehož byl kdy svědkem, představoval zjevení božské moci. V Ježíši spatřil Toho, který má veškerou přírodu pod svou vládou. Přítomnost božství mu odhalila jeho vlastní nečistotu. Lásky k jeho Mistrovi, stud za vlastní nevěru, vděčnost za Kristovu shovívavost, a nade vše vědomí jeho nečistoty v přítomnosti nekonečné čistoty, to vše jej přemohlo. Zatímco jeho druhové zajišťovali obsah sítě, Petr padl Spasiteli k nohám a zvolal: ‚Odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný, Pane.‘“

„Byla to tatáž přítomnost božské svatosti, která způsobila, že prorok Daniel padl před andělem Božím jako mrtvý. Řekl: ‚Má tvářnost se ve mně obrátila v porušenost a nezachoval jsem žádnou sílu.‘ Tak když Izajáš spatřil slávu Hospodinovu, zvolal: ‚Běda mi! neboť jsem ztracen; neboť jsem člověk nečistých rtů a přebývám uprostřed lidu nečistých rtů; neboť mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů.‘ Daniel 10,8; Izajáš 6,5. Lidství se svou slabostí a hříchem bylo postaveno do protikladu k dokonalosti božství a on se cítil naprosto nedostatečný a nesvatý. Tak tomu bylo se všemi, jimž byl dopřán pohled na Boží velikost a velebnost.“

„Petr zvolal: ‚Odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný;‘ přesto se držel Ježíšových nohou a cítil, že od Něho nemůže být odloučen. Spasitel odpověděl: ‚Neboj se; od této chvíle budeš lovit lidi.‘ Teprve poté, co Izajáš spatřil Boží svatost i svou vlastní nehodnost, mu bylo svěřeno božské poselství. Teprve poté, co byl Petr přiveden k odřeknutí se sebe a k závislosti na božské moci, přijal povolání ke svému dílu pro Krista.“ Touha věků, 246.

Vidění „mareh“ je viděním Kristova zjevení, avšak anděl Gabriel je představen druhým a čtvrtým použitím tohoto slova u Daniela. Poprvé šlo o prohlášení, že Beltešasar vidění porozuměl, avšak poslední tři výskyty představují Danielovu zkušenost s viděním. Ve třech případech, kdy Daniel

vidění zakouší, je také dotčen.

Poprvé se ho Gabriel dotkl poté, co spatřil zjev oslaveného Krista, a tato zkušenost jej zanechala „v hlubokém spánku na tváři mé, s tváří mou k zemi“. Vidění způsobilo oddělení, neboť ti, kteří byli s ním, „neviděli toho vidění; ale padlo na ně veliké třesení, takže utekli, aby se skryli“. Při prvním zklamání Jeremiáš „seděl sám, pro ruku Boží“, a v Beltesazarovi „nezůstalo žádné síly“, „neboť“ jeho „spanilost obrátila se ve mně v porušenost, a“ on „nezachoval síly“.

Jakmile se ho Gabriel dotkl poprvé, posadil pak Daniela na jeho kolena a na dlaně jeho rukou. Poté přikázal Danielovi, aby porozuměl slovům, která k němu mluvil, a aby vstal; a on tak učinil, ačkoli se třásl. Gabriel pak Danielovi podává vysvětlení toho, co se událo během jednadvaceti dnů Danielova smutku. Uvedl, že po zápasu s králi Persie po oněch jednadvacet dní sestoupil Michael z nebe, aby se zapojil do boje, a potom přišel Gabriel, aby vyslyšel Danielovy modlitby a vyložil mu, „co postihne tvůj lid v posledních dnech.“ Když Michael sestoupil z nebe, byl Gabriel poslán, aby Danielovi vyložil poslední dny.

Gabrielovo vysvětlení bylo Danielovi podáno na konci jednadvaceti dnů zármutku, které v aplikaci Zjevení, kapitoly jedenácté, verš po verši, představují okamžik, kdy je Ezechiel v kapitole třicáté sedmé dvakrát přikázán, aby prorokoval k mrtvým kostem, aby byli dva proroci vzkříšeni ze svých hrobů. Dochází k tomu tehdy, když Michael sestupuje z nebe a vzkřísí Mojžíšovo tělo, zatímco v listu Judově odmítá vstoupit do styku se satanem. Daniel má být ještě dvakrát dotčen poté, co mu Gabriel podal přehled dnů zármutku.

Když Gabriel domluvil, Daniel „obrátil svou tvář k zemi a oněměl“; a potom se sám Kristus „dotkl“ Danielových „rtů“, načež Daniel „otevřel“ svá „ústa a promluvil a řekl tomu, který stál přede mnou: Ó můj pane, tím viděním se na mne obrátily mé bolesti a nezachoval jsem si žádnou sílu. Neboť jak může služebník tohoto mého pána mluvit s tímto mým pánem? Vždyť co se mne týče, nezůstala ve mně hned žádná síla ani ve mně nezůstal dech.“

Zkušenost vidění Krista a rozhovoru s ním pokořuje Daniela až do prachu. Oněměl a byl by tak i zůstal, kdyby se Kristus nedotkl jeho rtů, jako se rtů Izajášových dotkl žhavý uhlík z oltáře.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Když Izajáš spatřil toto zjevení slávy a velebnosti svého Pána, byl přemožen vědomím čistoty a svatosti Boží. Jak pronikavý byl kontrast mezi nepřekonatelnou dokonalostí jeho Stvořitele a hříšným životem těch, kteří byli spolu s ním po dlouhý čas počítáni k vyvolenému lidu Izraele a Judy! „Běda mi!“ zvolal; „jsem ztracen, neboť jsem muž nečistých rtů a přebývám uprostřed lidu nečistých rtů; neboť mé oči spatřily Krále, Hospodina zástupů.“ Verš 5. Jako by stál v plném světle Boží přítomnosti uvnitř vnitřní svatyně, uvědomil si, že kdyby byl ponechán své vlastní nedokonalosti a neschopnosti, byl by naprosto nezpůsobilý vykonat poslání, k němuž byl povolán. Avšak byl poslán seraf, aby jej zbavil jeho úzkosti a uschopnil ho pro jeho veliké poslání. Žhavý uhlík z oltáře byl přiložen na jeho rty se slovy: „Hle, toto se dotklo tvých rtů; tvá nepravost je odňata a tvůj hřích je očištěn.“ Potom zazněl hlas Boží, který řekl: „Koho pošlu a kdo pro nás půjde?“ a Izajáš odpověděl: „Zde jsem, pošli mne.“ Verše 7, 8.“

„Nebeský návštěvník přikázal očekávajícímu poslu: ‚Jdi a řekni tomuto lidu: Slyšte vpravdě, ale nerozumějte; a hleďte vpravdě, ale nevnímejte. Učin srdce tohoto lidu tučným, jejich uši obtíženými a jejich oči zavři, aby snad neviděli svými očima a neslyšeli svými ušima a neporozuměli svým srdcem a neobrátili se a nebyli uzdraveni.‘ Verše 9, 10.

Prorokova povinnost byla zřejmá; měl pozdvihnout svůj hlas na protest proti převládajícím zlem. Avšak obával se ujmout tohoto díla bez nějakého ujištění o naději. „Pane, jak dlouho?“ tázal se. Verš 11. Nemá snad nikdo z Tvého vyvoleného lidu nikdy porozumět, činit pokání a být uzdraven?

„Břemeno jeho duše ve prospěch bloudícího Judy nemělo být neseno nadarmo. Jeho poslání nemělo být zcela bez ovoce. Zla, která se po mnoho generací hromadila, však nemohla být odstraněna za jeho dnů. Po celý svůj život musel být trpělivým, odvážným učitelem — prorokem naděje stejně jako záhuby. Až bude božský záměr nakonec naplněn, ukáže se plné ovoce jeho úsilí i práce všech Božích věrných poslů. Ostatek měl být zachráněn. Aby se to mohlo stát, měly být vzpurnému národu předávány výstražné a naléhavé výzvy; Pán prohlásil: ‚Dokud města nebudou zpustošena a bez obyvatel, A domy bez člověka, A země zcela pustá, A Hospodin neodstraní lidi daleko pryč, A uprostřed země nebude veliké opuštění.‘ Verš 11, 12.“

„Těžké soudy, které měly dopadnout na nekající se — válka, vyhnanství, útisk, ztráta moci a vážnosti mezi národy —, to vše mělo přijít proto, aby ti, kdo by v nich rozpoznali ruku uraženého Boha, byli přivedeni k pokání. Deset kmenů severního království mělo být brzy rozptýleno mezi národy a jejich města ponechána zpustošená; pustošící vojska nepřátelských národů se měla znovu a znovu přehnat přes jejich zemi; nakonec měl padnout i Jeruzalém a Juda měl být odveden do zajetí; přesto však Zaslíbená země neměla navždy zůstat zcela opuštěná. Ujištění nebeského návštěvníka Izaiášovi znělo: ‚Bude v ní ještě desátek, ten se opět obrátí vniveč; avšak jako terebint a jako dub, z nichž po skácení zůstává pařez, tak jejím pařezem bude svaté símě.‘ Verš 13.“

„Toto ujištění o konečném naplnění Božího záměru vlilo Izaiášovu srdci odvahu. Co na tom, že se pozemské mocnosti sešikují proti Judovi? Co na tom, že se Pánův posel setká s odporem a vzdorem? Izaiáš spatřil Krále, Hospodina zástupů; slyšel píseň serafů: ‚Celá země je plná Jeho slávy;‘ měl zaslíbení, že poselství Jehovova odpadlému Judovi budou provázena usvědčující mocí Ducha svatého; a prorok byl posílen pro dílo, které stálo před ním. Verš 3. Po celou svou dlouhou a namáhavou službu si uchovával v paměti toto vidění. Po šedesát let nebo i déle stál před syny Judovými jako prorok naděje a ve svých předpovědích budoucího vítězství církve se stával stále smělejší a smělejší.“ Proroci a králové, 307–310.